

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. C.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00
Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava – Moravská Ostrava, 28. října 117
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020 č. j. MSK 5409/2020, o přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 29. 10. 2019 č. j. SMO/591381/19/DSC/Růž, o přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje

provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že správní orgán rozhodoval o odvolání, které nepodal ani on, ani jeho zástupce. Dle rozhodnutí žalovaného bylo odvolání podáno dne 19. 11. 2019 jeho zmocněncem. Jeho zmocněnec nemohl 19. 11. 2019 podat odvolání (ani mu nemohlo být v období předchozích 15 dnů doručováno rozhodnutí), neboť zmocněnec v rozhodné době nedisponoval přístupy do své datové schránky. Uvedl, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., která jej zastupovala, totiž změnila jednatele tak, že tato změna byla zapsána do obchodního rejstříku dne 14. 6. 2019. Žalobce odkázal na § 12 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů a namítal, že Ministerstvo vnitra bylo povinno neprodleně 14. 6. 2019 zneplatnit přístupové údaje k datové schránce vydané původnímu statutárnímu orgánu a zřídit je statutárnímu orgánu novému. To se však nestalo. Nový statutární orgán, jehož pro výkon funkce ve společnosti zastupuje pan M. P., obdržel přístupové údaje až dne 21. 3. 2020. Z toho důvodu dříve nemohlo dojít k žádnému doručení písemnosti do datové schránky, ani k podání odvolání prostřednictvím datové schránky, neboť se do datové schránky přihlásila osoba, která sice disponovala přístupovými údaji, avšak těmito disponovala toliko v důsledku pochybení ministerstva. Doručení této osobě, ani podání této osoby, nemohlo vyvolat žádné právní následky. Pokud se do datové schránky nemohl přihlásit oprávněný zástupce společnosti, nemohlo dojít k doručení rozhodnutí ani fikcí doručení. Zástupce žalobce tak nemohl v odvolacím řízení realizovat žádná práva, neboť odvolání nepodal a ani nevěděl, že bylo podáno. Žalovaný naopak rozhodoval na základě podání, které nepodal zástupce žalobce.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné z důvodu nesprávné právní kvalifikace. Správní orgán I. stupně jej uznal vinným z porušení § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 silničního zákona, a to v návaznosti na ust. § 8 a přílohu č. 5 vyhl. č. 394/2015 Sb. Žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí je zcela zjevná písařská chyba v označení vyhlášky. Je zřejmé, že správně má jít o vyhl. č. 294/2015 Sb. Samotný § 8 je členěn na 4 odstavce, přičemž žádný z nich neobsahuje žádný příkaz, zákaz či dovolení; není tedy zřejmé, jak mohl být porušen. Odkaz na „přílohu č. 5“ je také nic neříkající, neboť tato je dělena na 4 odstavce a definuje desítky dopravních značek. Žalobce zastává názor, že zjištěný skutkový stav nelze subsumovat pod porušení § 4 písm. c) silničního zákona. Souhlasí se správními orgány v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, představuje porušení § 39 odst. 5 silničního zákona, zakazující stání v pěší zóně. Nepředstavuje však porušení § 4 písm. c) silničního zákona. Provozovatel vozidla nemůže být odpovědný za „vjezd do pěší zóny“, který vskutku představuje porušení § 4 písm. c) silničního zákona, ale pouze za stání v pěší zóně, které představuje porušení § 39 odst. 5 silničního zákona. Jako provozovatel vozidla mohl být trestán za porušení § 39 odst. 5 silničního zákona, neboť takové jednání je mu přiřitatelné ve smyslu § 125f odst. 2 silničního zákona. Nemohl být však trestán za porušení § 4 písm. c) silničního zákona (tj. za vjezd do pěší zóny), neboť § 125f odst. 2 silničního zákona, ani jiné právní ustanovení, neumožňuje jej trestat za porušení tohoto zákazu.
4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány neprokázaly, že by vytýkané jednání bylo stáním. Hranice mezi zastavením a stáním je často velmi tenká. Ze samotného pohledu na fotografii nejasná. Zastavení se od stání neodlišuje dobou trvání jednání, ale účelem tohoto jednání. Správní orgán účel jednání nezjišťoval. Potřebným prostředkem ke zjištění účelu

jednání by bylo nařízení ústního jednání. Jednání však nařizováno nebylo. Právě u ústního jednání by správní orgán mohl vyslechnout obviněného a dotázat se jej, jaký byl účel daného jednání, aby získal dostatek skutkových okolností, na základě kterých by mohl řádně posoudit, zda dané jednání je možno subsumovat pojmu zastavení či pojmu stání. Správní orgán tak neučinil. Ani neprovedl žádnou řádnou přezkoumatelnou úvahu o tom, zda se jednalo o stání nebo zastavení. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán zároveň porušil zásadu presumpce neviny. Pokud správní orgán měl dvě rovnocenné varianty, totiž že vozidlo v místě stálo, nebo že vozidlo v místě zastavilo, přičemž posouzení věci jako zastavení je pro žalobce výhodnější, aniž by měl jakoukoli indicii svědčící o tom, že se spíše jednalo o stání, pak byl povinen věc posoudit – dle zásady *in dubio pro reo* – jako „pouhé“ zastavení. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je založeno na presumpci viny. Žalobce konstatoval, že vozidlo v místě pouze zastavilo za účelem vyložení technického zařízení a stavebního materiálu.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že žalobce nepodal odvolání, uvedl, že podle doručky rozhodnutí, resp. průvodky odvolání, které jsou založeny ve spise, bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce, společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., do jeho datové schránky, a to datovou zprávou zaslanou „do vlastních rukou“, přičemž do datové schránky se 4. 11. 2019 přihlásila oprávněná osoba. Odvolání bylo podáno rovněž z datové schránky zmocněnce žalobce, společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. Dle žalovaného je zcela irelevantní, jak si zmocněnec žalobce upraví své vnitřní poměry, jestliže vůči třetím osobám není tato úprava nijak projevována. Jak přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, tak odeslání odvolání z datové schránky dané společnosti se fakticky uskutečnilo, resp. je plně přičitatelné zmocněnci žalobce.
6. Co se týká písařské chyby spočívající v nesprávném čísle vyhlášky, pak ta se nachází v odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části, v níž reprodukuje výrok prvostupňového rozhodnutí, nicméně výrok prvostupňového rozhodnutí touto písařskou chybou netrpí. Žalovaný uvedl, že nespatřuje vadu rozhodnutí v tom, že je činěn odkaz na ust. § 8 vyhl. č. 294/2015 Sb., bez dalšího rozlišení na odstavce, neboť všechny 4 odstavce tohoto paragrafu se vztahují k informativním dopravním značkám, odst. 4 pak dále odkazuje na přílohu č. 5, kde se nachází číslo, vyobrazení, název, význam a popis dopravní značky, přičemž konkrétní číslo dopravní značky „IZ 6a“ je ve výroku rovněž uvedeno. Nevzniká tedy žádná pochybnost o tom, jakou dopravní značku žalobce porušil. Ze znění skutkové věty výroku je současně zřejmé, že žalobce není trestán z porušení zákazu vjezdu do pěší zóny, nýbrž za porušení zákazu stání v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště. Toto jednání je zcela právně kvalifikováno jako porušení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, které upravuje povinnosti řidiče v pěší a obytné zóně, ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona, které upravuje povinnost řídit se dopravními značkami, v daném případě dopravní značkou vymezující pěší zónu. Právní kvalifikace skutku je tedy zcela správná.
7. Žalovaný dále poukázal na to, že správní orgán ve věci na výslovnou žádost žalobce nařídil ústní jednání, a to veřejné, k němuž se však žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil, písemně se k celé věci samé po celou dobu řízení nevyjádřil a blanketní odvolání přes výzvu správního orgánu o odvolací důvody nedoplnil. V podání, v němž požadoval nařízení ústního jednání přitom mimo jiné uvedl, že nemůže uvést žádnou vlastní verzi skutku, neboť jednání řidiče nebyl přítomen. Žalovaný má za to, že stání vozidla je

dostatečně prokázáno pořízenými fotografiemi ve spojení s dalšími podpůrnými podklady, s tím, že vozidlo na daném místě stálo nejméně 10 minut, aniž se v jeho blízkosti někdo zdržoval. K výkladu pojmů zastavení a stání žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 A 2/2015.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla a úředního záznamu strážníka Městské policie v Ostravě vyplývá, že dne 13. 12. 2018 v čase od 11:15 hodin do 11:25 hodin porušil nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě na ulici K Šalomounu 2, přičemž nerespektoval svislé dopravní značení „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Zásobování do 6 t 18–10 hod“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště. Jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 39 odst. 5 a ust. § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na ust. § 8 a přílohu č. 5 vyhl. Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Součástí spisu je rovněž fotodokumentace přestupkového jednání.
10. Magistrát města Ostravy ze záznamu v centrálním registru vozidel zjistil, že provozovatelem předmětného motorového vozidla je žalobce. Písemností ze dne 24. 1. 2019 žalobci doručenou 14. 2. 2019 byl žalobce vyzván k uhrazení určené částky ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Současně byl poučen dle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, že pokud nebude určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, bude správní orgán pokračovat v šetření přestupku. Zároveň dal touto výzvou správní orgán žalobci možnost písemně sdělit v téže lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Určená částka ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy zaplacená nebyla a rovněž nebyly sděleny údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně následně postupoval dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a přestupek odložil. Následně dle § 125h odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu pokračoval v šetření přestupku z hlediska odpovědnosti za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proti provozovateli vozidla. Součástí spisu je rovněž nákres a mapový výstup místa přestupku se zaznačením umístění dopravního značení a parkujícího vozidla.
11. Správní orgán I. stupně 24. 6. 2019 vydal „příkaz“, který byl žalobci doručen do vlastních rukou 29. 4. 2019. Následně 7. 5. 2019 správní orgán I. stupně obdržel odpor z e-mailové schránky pana P. K., ve kterém je uvedeno, že žalobce je zastoupen společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. se sídlem Praha 1, Smetanovo nábřeží 327/14, IČ 24317594, která je zastoupena jednatelem, spolkem Ochrana řidičů o. s., jednající P. K. jako osobou pověřenou pro výkon funkce člena statutárního orgánu. 14. 5. 2019 správní orgán I. stupně obdržel stejné podání – odpor z e-mailové schránky pana P. K., podepsaný kvalifikovaným podpisovým certifikátem. Usnesením ze dne 4. 6. 2019 správní orgán vyzval žalobce, aby

ve lhůtě 5 dnů ode dne oznámení tohoto usnesení doložil plnou moc k zastupování v tomto správním řízení. Výzva byla doručena žalobci do vlastních rukou 5. 6. 2019. 24. 6. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc společně s pověřením zaměstnance. Dle této plné moci žalobce zmocnil společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ 24317594 se sídlem Praha 1 – Staré Město, Smetanovo nábřeží 327/14, aby jej tato společnost zastupovala v posuzovaném správním řízení. Současně byla doručena správnímu orgánu písemnost označená jako pověření zaměstnance, z níž se podává, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. pověřila svého zaměstnance pana P. K. k jednání se všemi správními orgány ve všech správních řízeních, a to v případech, kdy společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. vystupuje jako zmocněnec. Pověření bylo vystaveno 1. 8. 2018 a jeho platnost byla stanovena na 1 rok od jeho vystavení.

12. Následně 18. 4. 2019 správní orgán zaslal zmocněnci žalobce písemnost, v níž jej vyrozuměl o tom, že v předmětném řízení byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, poučil jej o právu dostavit se ke správnímu orgánu k seznámení s těmito podklady, k nim se vyjádřit, a to dne 21. 8. 2019 v 10:00 hodin. Tato listina byla doručena do datové schránky zmocněnce dne 1. 8. 2019. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu dne 21. 8. 2019 bez omluvy nedostavil. Správní orgán provedl dokazování mimo ústní jednání. 20. 8. 2019 správní orgán I. stupně obdržel od zmocněnce žalobce podání, jehož obsahem je žádost, aby ve věci bylo konáno ústní jednání, a to veřejné s tím, že má zájem při ústním jednání vysvětlit úřední osobě, co se z kterého důkazu podává a má zájem na tom, aby se mohl k věci vyjádřit. Správní orgán poté nařídil veřejné jednání na 9. 10. 2019, k němuž předvolal zmocněnce žalobce. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno do datové schránky zmocněnce 22. 9. 2019. O konání ústního jednání byl rovněž vyrozuměn žalobce, jemuž bylo vyrozumění o nařízení ústního jednání o přestupku doručeno do vlastních rukou 24. 9. 2019.
13. K ústnímu jednání 9. 10. 2019 se zmocněnec žalobce bez omluvy nedostavil. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Po ústním jednání správní orgán I. stupně správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval a 29. 10. 2019 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným spácháním přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť dne 13. 12. 2018 v čase nejméně 11:15 – 11:25 hodin porušil nezjištěný řidič motorovým vozidlem RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě na ulici K Šalomounu 2, přičemž nerespektoval svislé dopravní značení „IZ 6a“ – „Pěší zóna“, s dodatkem „Zásobování do 6 t 18–10 hod“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště. Jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením ust. § 39 odst. 5 a ust. § 4 písm. c) téhož zákona, v návaznosti na ust. § 8 a přílohu č. 5 vyhl. Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta 1 500 Kč. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku částkou 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., Praha 5, Jinonická 804/80, dne 4. 11. 2019, kdy se přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., v platném znění. Dne

19. 11. 2019 podal žalobce prostřednictvím zmocněné společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. odvolání. Odvolání bylo podáno rovněž z datové schránky společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o.
14. Podle ust. § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena.
15. Podle ust. § 8 odst. 6 písm. b) téhož zákona k přístupu do datové schránky je dále oprávněna pověřená osoba, kterou je u datové schránky právnické osoby fyzická osoba pověřená statutárním orgánem právnické osoby nebo vedoucím organizační složky podniky zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jimi stanoveném.
16. Podle ust. § 17 odst. 3 citovaného zákona, dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.
17. K námitce žalobce, že nepodal odvolání s argumentací, že jeho zmocněnec v rozhodné době nedisponoval přístupy do datové schránky s tím, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., která jej zastupovala, totiž změnila jednatele tak, že změna osoby jednatele byla zapsána do obchodního rejstříku 14. 6. 2019, přičemž Ministerstvo vnitra po dni 14. 6. 2019 neprovedlo zneplatnění přístupového údaje k datové schránce vydané původnímu statutárnímu orgánu a nezřídilo je statutárnímu orgánu novému a že nový statutární orgán, jehož pro výkon funkce ve společnosti zastupuje pan M. P., obdržel přístupové údaje až 21. 3. 2020, krajský soud uvádí následující. Krajský soud vychází z výše citované právní úpravy a rovněž ze závěrů Nejvyššího soudu České republiky vyjádřených ve věci sp. zn. 23 Cdo 641/2019, v němž je uvedeno, že soud (pozn. zdejšího soudu vztáhnout lze i na správní orgán) při doručování právnické osobě, která má povinně zřízenou datovou schránku, nezjišťuje, kdo je jejím statutárním orgánem (a již vůbec ne další skutečnosti vztahující se k jeho osobě), neboť doručuje právnické osobě, nikoliv jejímu statutárnímu orgánu (v tomto případě jednateři), který je jen osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky a nic mu nebrání, aby k tomuto přístupu případně pověřil jinou fyzickou osobu ve smyslu ust. § 8 odst. 6 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb., konec citace. Shodně jako ve věci řešené Nejvyšším soudem i v této věci se nejednalo o „možnost“ doručování zmocněnci žalobce do datové schránky, ale tento způsob doručování byl pro správní orgán obligatorní. Z § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., plyne, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění i přístup k dodanému dokumentu. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. a doručen byl okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásila osoba, která měla s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. V daném případě bylo na osobě uvedené v § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., tedy na tvrzeném novém statutárním orgánu právnické osoby – společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., komu umožní činit úkony za danou osobu, tedy za držitele datové schránky. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo řádně doručeno, vyvolalo zamýšlené právní účinky a

stejně tak i odeslání odvolání z datové schránky společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., je odvoláním podaným uvedeným zmocněncem žalobce společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. Pro úplnost soud uvádí, že z § 12 z. č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, plyne, že Ministerstvo vnitra zneplatní přístupové údaje osoby oprávněné k přístupu do datové schránky neprodleně po jejím oznámení. Zneplatnění přístupových údajů statutárním orgánu právnické osoby, přestane-li být statutárním orgánem právnické osoby, tedy předpokládá předchozí oznámení. Nic takového ovšem žalobce netvrdil. Jím zastávaný názor, že tak mělo ministerstvo učinit bez dalšího dnem, kdy změna byla zapsána do obchodního rejstříku, nelze dle názoru soudu akceptovat. Námitka žalobce, že nemohl v odvolacím řízení realizovat žádná práva, neboť odvolání nepodal a že žalovaný rozhodoval o odvolání, které jeho zmocněnec nepodal, jsou námitkami nedůvodnými.

18. S ohledem na shora uvedené závěry krajský soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navržené důkazy označené v žalobě pod bodem 8, tj. důkaz datovou zprávou, výpisem z obchodního rejstříku, písemným stanoviskem Ministerstva vnitra.
19. Nedůvodnou soud shledává i žalobní námitku žalobce, že správní orgány neprokázaly, že by vytýkané jednání bylo stáním. Soud zastává názor, že v daném případě správní orgány posoudily oznámení přestupku, fotodokumentaci, situační plánek, v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. V přezkoumávané věci podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a správní orgán I. stupně provedl dostatečné dokazování a vyhověl tak požadavku, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Z ust. § 2 písm. n) zákona o silničním provozu vyplývá, že stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na právní větu rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 A 2/2015-19, podle níž z díkce § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nepřímou povinnost řidiče zajistit (např. svou přítomností u vozidla) neodkladné odstavení zastaveného vozidla, vyžaduje-li to dopravní situace. Pokud toto řidič nezajistí a vozidlo ponechá v klidu, jedná se již o vozidlo stojící podle § 2 písm. n) téhož zákona. Z provedených důkazů výše uvedených bylo prokázáno, že předmětné vozidlo RZ X, jehož provozovatelem byl k datu 13. 12. 2018, kdy došlo k protiprávnímu jednání, stálo v Ostravě na ulici K Šalomounu 2, přičemž nezjištěný řidič uvedeného motorového vozidla nerespektoval svislé dopravní značení „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Zásobování do 6t 18-10 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště, a to minimálně v čase 11:15 – 11:25 hodin. Závěr správních orgánů, že nezjištěný řidič porušil povinnost danou mu § 39 odst. 5 a ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace v návaznosti na ust. § 8 a přílohu č. 5 vyhl. Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a že uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, je správný. Shodně jako žalovaný ani soud nespatřuje vadu výroku rozhodnutí v tom, že je činěn odkaz na ust. § 8 vyhl. č. 294/2015 Sb., bez dalšího rozlišení na odstavce, přičemž čtvrtý odstavec pak odkazuje na přílohu č. 5, v níž se nachází číslo, vyobrazení, název, význam a popis dopravní značky. Konkrétní číslo dopravní značky „IZ 6a“ je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsaženo. Není proto pochyb, jakou dopravní značku blíže nezjištěný řidič porušil. Soud souhlasí

s žalovaným i v tom, že protiprávní jednání nespočívalo v porušení zákazu vjezdu do pěší zóny, nýbrž v porušení zákazu stání v pěší zóně mimo vyznačená parkoviště, kteréžto jednání bylo správně právně posouzeno jako porušení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, z něhož plyne, že v obytné zóně a pěší zóně je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. Z § 4 písm. c) téhož zákona vyplývá povinnost při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, jak výše uvedeno. Skutková podstata, z níž bylo vycházeno, není v rozporu s obsahem správního spisu, skutek byl správně právně posouzen. Pro úplnost soud uvádí, že písařská chyba v rozhodnutí žalovaného, v němž je vyhláška Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., nesprávně označena jako vyhláška č. 394/215 Sb., nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří nedílný celek, přičemž v rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 29. 10. 2019 č. j. SMO/591381/19/DSC/Růž je vyhláška správně označena.

20. Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.09.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně